

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2024, č. j. KRPA-256692-41/ČJ-2024-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkumu a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2024, č. j. KRPA-256692-41/ČJ-2024-000022-ZSV (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje X.

„zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 8. 2024, č. j. KRPA-256692-14/ČJ-2024-000022-ZSV, a prodloužené rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 9. 2024, č. j. KRPA-256692-34/ČJ-2024-000022-ZSV, a to o 60 dnů.

II. Shrnutí žalobní argumentace

- Žalobce namítal, že žalovaný pochybil a postupoval v rozporu se zákonem, neboť nezohlednil individuální situaci žalobce, nedostatečně odůvodnil nutnost zajištění namísto zákonných alternativ. Žalobce zdůraznil, že zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je prostředkem tzv. *ultima ratio*, jehož využití by měla předcházet důkladná úvaha o jeho nezbytnosti a nemožnosti aplikovat namísto něj alternativní opatření. Úvahy žalovaného považoval žalobce za nedostatečné, jednostranné a účelové. Žalobce vytýkal žalovanému, že přistoupil k jeho zajištění toliko na základě jeho nelegálního vstupu na území ČR. Předložil doklad o zajištění ubytování na adrese X, kde mu poskytuje ubytování jeho bratranec, přičemž uvedl, že si je vědom povinnosti podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dále žalobce namítal, že žalovaný stanovil nepřiměřeně dlouhou délku zajištění, která mu neumožňuje dostatečný soudní přezkum v rozumných intervalech, k čemuž odkázal na judikaturu zejména Nejvyššího správního soudu. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný neuvedl, jaké dílčí kroky bude v průběhu prodlouženého zajištění třeba učinit a především jaká je časová náročnost těchto kroků. Žalobce považoval odůvodnění napadeného rozhodnutí za strohé a na několika místech vykazující znaky zmatečnosti a nedostatečného individuálního posouzení. Žalobce po celý čas řízení spolupracoval, žalovanému sdělil své osobní údaje, při zajištění nekladal žádný odpor, poskytoval součinnost.

III. Vyjádření žalovaného

- Žalovaný ve svém vyjádření k žalobce zrekapituloval skutková zjištění a uvedl, na základě jakých ustanovení zákona o pobytu cizinců postupoval, když vydal napadené rozhodnutí. K důvodům neuložení mírnějších opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců odkázal na str. 5-6 napadeného rozhodnutí. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce, svědčícím o jeho neúctě k právním předpisům ČR a rozhodnutím správních orgánů, a jeho pobytové historie dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce existuje reálná obava, že zmaří správní vyhoštění. Proto považoval zvláštní opatření za neúčelná. Žalovaný se vyjádřil rovněž k délce prodloužení doby zajištění, kterou nepovažoval za nepřiměřenou. V nově stanovené době trvání zajištění žalobce bude možné žalobcovo správní vyhoštění realizovat. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

- Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- Dne 12. 8. 2024 byla hlídkou cizinecké policie provedena pobytová kontrola na adrese X, kde se nacházel žalobce, který na výzvu policie předložil platný cestovní doklad X, avšak oprávněním k pobytu na území ČR žalobce nedisponoval. Dále bylo lustrací zjištěno, že dne 2. 9. 2021 nabylo právní moci rozhodnutí, jímž nebyl žalobci udělen pobyt v ČR, přičemž na základě těchto zjištěných skutečností vzniklo podezření, že žalobce na území ČR pobývá neoprávněně, a proto byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

policii“). Dne 12. 8. 2024 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl vyslýchán jako účastník správního řízení, přičemž do protokolu uvedl, že je svobodný, bezdětný, zdravý. Na území ČR pobývá již od roku 2001, bydlí v Tučapech, v rodinném domě, kde má pronajatý pokoj s dalšími X. Po seznámení se zvláštními opatřeními za účelem vycestování žalobce uvedl, že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky, adresu pobytu nikde nehlásil, nemá označený zvonek nebo schránku. Navíc uvedl, že není kontaktní. Sdělil, že by se mohl chodit hlásit na policii. Pracuje v restauraci jako pomocná síla, má peníze pro svou denní potřebu, avšak finančními prostředky na vycestování nedisponuje. Žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR byly zamítnuty, sám vypověděl, že mu ve X žádné nebezpečí nikdy nehrozilo. V ČR nemá žádné rodinné vazby, není zde osoba, kterou by žalobce vyživoval nebo o ni pečoval. Nemá zde žádné závazky ani pohledávky, ani žádné kulturní, sociální či společenské vazby. Není mu známa žádná překážka, pro kterou by nemohl vycestovat z ČR, je si vědom, že je zde neoprávněně. Ve X žalobci nic nehrozí.

6. Součástí spisu je rovněž závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, ze dne 12. 8. 2024, ev. č. ZS57551, podle nějž je vycestování žalobce do X možné.
7. Žalobci bylo dne 12. 8. 2024 vydáno prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, přičemž doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU a smluvních států, byla stanovena v délce 4 let.
8. Téhož dne bylo žalobci vydáno rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b), tedy z důvodu, že je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
9. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal žalobce dne 14. 8. 2024 odvolání.
10. Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 9. 2024, č. j. KRPA-256692-34/ČJ-2024-000022-ZSV, prodloužil zajištění žalobce o 90 dnů, neboť nebylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce, k čemuž bylo zapotřebí zohlednit lhůty pro rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „ŘSCP“) v odvolacím řízení.
11. Rozhodnutím ŘSCP ze dne 2. 12. 2024, č. j. CPR-45992-6/ČJ-2024-930310-V241, bylo žalobcovo odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce bylo potvrzeno.
12. Dne 9. 12. 2024 bylo žalobci vydáno napadené rozhodnutí o prodloužení doby jeho zajištění podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to o 60 dnů. Důvodem druhého prodloužení doby trvání zajištění byla skutečnost, že žalobci dne 15. 12. 2024 skončila platnost cestovního dokladu. Ověření totožnosti a vystavení nového cestovního dokladu z X strany může přitom trvat až 3 měsíce, přičemž tato doba se může v některých případech i navýšit. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal, z jakých důvodů k realizaci správního vyhoštění doposud nedošlo. Dále uvedl, že v současnosti existuje pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, a existuje rovněž reálný předpoklad, že k realizaci správního vyhoštění žalobce dojde v nově stanovené době trvání zajištění. Žalobce na území ČR pobýval v období od 2. 10. 2021 do 12. 8. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a svého neoprávněného pobytu si byl vědom. Žalobcův neoprávněný pobyt byl odhalen až kontrolní činností policie, a proto se žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

domníval, že nebýt pobytové kontroly, žalobce by ve svém neoprávněném pobytu pokračoval i nadále. Rovněž na základě jeho pobytové historie dospěl žalovaný k závěru, že žalobce naplnil skutkovou podstatu pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v napadeném rozhodnutí opětovně posoudil možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že k nim nelze přistoupit zejména z důvodu nebezpečí, že žalobce z území i nadále neodcestuje, bude se nadále dopouštět protiprávního jednání. V žalobcově případě existuje nebezpečí, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění, které mu bylo uloženo, čímž dojde k jeho zmaření. Důvodem pro neuložení mírnějších opatření podle zákona o pobytu cizinců namísto zajištění za účelem správního vyhoštění žalobce je rovněž žalobcův disrespekt k právním předpisům ČR. Doba, o kterou se prodlužuje trvání zajištění žalobce byla stanovena s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce, především je nutné zajistit žalobci náhradní cestovní doklad, přepravní doklady, policejní eskortu a víza pro ni. Za těchto okolností měl žalovaný za to, že stanovil přiměřeně dlouhou dobu prodloužení zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
16. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
17. Zajištění cizince představuje zásadní omezení jeho osobní svobody, tedy jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Proto je přípustné jen za podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců a návratovou směrnicí, ale především ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Podle ESLP lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícím vyhošťovacím nebo vydávacím řízením. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržuje po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08).

18. Podle názoru soudu nelze přisvědčit žalobní námitce, že žalovaný nezhodnotil možnost uložení mírnějších opatření, než přistoupil k zajištění žalobce. Žalovaný se naopak možností uložení těchto zvláštních opatření za účelem vycestování podrobně zabýval na str. 5-6 napadeného rozhodnutí, ale i v předcházejících rozhodnutích o zajištění žalobce a následně o prodloužení zajištění.
19. Podle § 123b zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policíí stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení bytové kontroly.*
20. Uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.
21. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce nepostačuje uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování podle výše citovaného § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť z jeho předchozího jednání plyne neúcta k právním předpisům ČR. K uložení mírnějších opatření žalovaný nepřistoupil zejména z důvodu reálně hrozícího nebezpečí, že žalobce z území i nadále neodcestuje a že se bude nadále dopouštět protiprávního jednání. V žalobcově případě existuje důvodný předpoklad, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění, které mu bylo uloženo, čímž dojde k jeho zmaření. Žalovaný k těmto závěrům dospěl zcela správně, zejména na základě posouzení žalobcovy bytové historie v

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

ČR. Soud má ve shodě s žalovaným za to, že z předchozího žalobcova jednání nelze s potřebnou mírou přesvědčivosti usuzovat na to, že by žalobce v budoucnu se správními orgány spolupracoval a nevyhýbal se výkonu návratového rozhodnutí. Přestože žalobce již ke své žádosti o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců ze dne 25. 9. 2024 a později k nyní podané žalobě přiložil kopii potvrzení o zajištění ubytování, které mu v Praze poskytuje jeho bratranec, na závěru o neúčelnosti zvláštních opatření za účelem vycestování to podle názoru zdejšího soudu nic nemění. Navzdory skutečnosti, že žalobce oznámil adresu svého pobytu a uvedl, že si je vědom povinností vyplývajících z § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nedošlo v jeho případě k naplnění obecných podmínek pro uložení zvláštního opatření podle citovaného ustanovení, neboť, jak bylo popsáno výše, existuje v jeho případě důvodná obava, že se bude vyhýbat výkonu správního vyhoštění. Žalobce porušoval na území ČR významným způsobem povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců, na území pobýval neoprávněně po dobu bezmála 3 let (minimálně od 2. 10. 2021 do 12. 8. 2024), čehož si byl vědom a rovněž zde neoprávněně vykonával pracovní činnost. Svou situaci se nesnažil jakkoliv řešit a na území ČR pokračoval ve svém neoprávněném pobytu, z čehož je patrná snaha setrvat na území ČR co nejdéle bez ohledu na platné právo. Za situace, kdy žalobce neskýtá žádné záruky, že bude dodržovat zákony a jednat v souladu s českými právními normami, není na místě aplikace mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Soud považuje námitku za nedůvodnou. Rovněž ve vztahu k ostatním zvláštním opatřením podle § 123b zákona o pobytu cizinců, ke kterým žalobce nenamítal nic konkrétního, bylo odůvodnění žalovaného srozumitelné a přezkoumatelné. Soud v tomto ohledu neshledal jednostrannost, účelovost ani jiný nedostatek, pročež žalobní námitku nepovažuje za důvodnou.

22. Žalobce namítal, že délka prodloužení zajištění byla stanovena nepřiměřeně a v důsledku toho bylo žalobci odepřeno právo na opakovaný soudní přezkum zbavení osobní svobody. V této souvislosti žalobce rovněž namítal, že žalovaný neuvedl, jaké dílčí kroky bude v průběhu prodlouženého zajištění třeba učinit a především jaká je časová náročnost těchto kroků.
23. Soud má za to, že ani těmto námitkám nelze přisvědčit a úvodem odkazuje zejména na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, a ze dne 24. 2. 2020, č. j. 4 Azs 340/2018-28, které navazují na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a ze kterých vyplývá, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150).
24. Při stanovení délky doby zajištění žalovaný nevybočil ze zákonných mezí, kdy od okamžiku omezení osobní svobody nesmí doba zajištění přesáhnout 180 dnů. Soud má za to, že

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalovaný dostatečně na straně 6-7 napadeného rozhodnutí odůvodnil délku prodloužení zajištění o 60 dnů. S žalovaným lze souhlasit, že se jedná o dobu odpovídající předpokládané složitosti přípravy realizace správního vyhoštění žalobce. Již v rozhodnutí o prvotním zajištění žalobce byl uveden výčet kroků, kterými bude nutné připravit uskutečnění správního vyhoštění. Žalovaný i v napadeném rozhodnutí popsal jednotlivé kroky potřebné k realizaci správního vyhoštění žalobce s uvedením předpokladu jejich časové náročnosti. Žalobce v podané žalobě odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32, podle nějž mělo být ze strany žalovaného konkrétně uvedeno, jaké dílčí kroky bude třeba učinit během těchto 60 dnů a především jaká je časová náročnost těchto jednotlivých kroků. Tentýž soud pak v jiném svém rozsudku dovodil, že *„výše uvedené požadavky nelze vykládat absolutně, tj. tak že by například absence časového odhadu provedení každého ze specifikovaných úkonů žalované při stanovení délky zajištění automaticky vedla k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Vždy je třeba přiblížit ke specifickým okolnostem každého jednotlivého případu.“* (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 5. 2021, č. j. 41 A 12/2021-44). Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že doba trvání zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce. Žalovaný k jednotlivým krokům konstatoval, že kroky k vydání žalobcova náhradního cestovního dokladu již byly podniknuty, a tudíž bude v nejbližší době odstraněna překážka vycestování v podobě absence cestovního dokladu. Ve spojení s existencí pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce již neexistuje překážka trvalejší povahy, která by bránila realizaci vyhoštění žalobce z území ČR. Žalovaný je nucen vyčkat reakce dožadovaného státu, kterou lze u třetích zemí očekávat po 40-60 dnech. Ze sdělení ŘSCP ze dne 5. 12. 2024 pak plyne, že v prodloužené době zajištění bude žalobci náhradní cestovní doklad vydán a lze tak důvodně očekávat naplnění účelu napadeného rozhodnutí, jímž je vytvoření podmínek pro ukončení nelegálního pobytu žalobce na území ČR. ŘSCP příslušné podle zákona o pobytu cizinců k provedení návratu žalobce zajistí přepravní doklady, policejní eskortu a víza pro ni. Dále požádá o součinnost velvyslanectví ČR ve X, což může trvat přibližně 30 dnů, ale i několik týdnů. Soud k tomu uvádí, že doba trvání zajištění nijak nevybočuje ze zákonných limitů a zcela odpovídá individuálním okolnostem případu. Žalovaný zohlednil všechny podstatné skutečnosti pro stanovení doby, o kterou je nutné zajištění žalobce prodloužit, a odůvodnil ji v souladu se zákonnými i judikatorními požadavky. Tato doba pak podle názoru soudu není nepřiměřená.

25. Pokud jde o druhou část žalobní námitky spočívající v tom, že žalobci bylo napadeným rozhodnutím zamezeno v realizaci jeho práva na pravidelný soudní přezkum zákonnosti jeho zajištění v rozumných intervalech, tuto zdejší soud rovněž důvodnou neshledal, neboť žalobce má možnost podle ust. § 129a odst. 1, odst. 3 zákona o pobytu cizinců podat po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí policie nebo soudu k zajištění žádost o propuštění ze zařízení. O této žádosti pak rozhoduje policie bez zbytečného odkladu s tím, že takové rozhodnutí policie rovněž podléhá soudnímu přezkumu, čímž zákonodárce mimo jiné zamýšlel zajištění práva na pravidelný soudní přezkum zákonnosti zajištění cizince v rozumných intervalech. Žalobce tuto možnost ostatně již v minulosti využil, jeho žádosti o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců ŘSCP nevyhovělo rozhodnutím ze dne 9. 10. 2024, č. j. CPR-48873-7/ČJ-2024-930310-V227. Proti tomuto rozhodnutí pak žalobce podal rovněž správní žalobu. Argumentace žalobce předložená v rámci projednávaných žalobních bodů tedy podle názoru zdejšího soudu již nereflakuje platnou právní úpravu a konkrétně stanovená doba zajištění cizince tak při

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

recentní právní úpravě nemá zásadní vliv na délku intervalu pravidelného soudního přezkumu zákonnost zajištění cizince. Námitky žalobce v tomto směru tedy zdejší soud rovněž důvodnými neshledal.

26. Nad rámec shora uvedeného soud v souvislosti s odkazem žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50 obsahující referenci na řízení před Ústavním soudem pod sp. zn. Pl. ÚS 12/19, které se týká případného zrušení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, dále uvádí, že Ústavní soud již o návrhu na zrušení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců rozhodl nálezem ze dne 19. 7. 2022. Citovaným nálezem Ústavní soud návrh na zrušení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců zamítl, když dospěl k závěru, že „*procedurální omezení možnosti cizince podat žádosti o propuštění ze zajištění, stanovené v § 129a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 303/2013 Sb., dle kterého žádost o propuštění ze zařízení je cizinec oprávněn podat nejdříve po uplynutí 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, nepodal-li žalobu proti takovému rozhodnutí, nebo nejdříve po uplynutí 30 dní od právní moci posledního rozhodnutí o jeho žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, nebrání požadavku pravidelného soudního přezkumu zákonnosti trvání zajištění v přiměřených časových odstupech, který vyplývá z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) ve spojení s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, za situace, kdy je periodický dohled nad zákonností trvání zajištění cizince uskutečněn rovněž prostřednictvím soudního přezkumu rozhodnutí o zajištění (§ 124 zákona o pobytu cizinců), o prodloužení doby zajištění (§ 125 odst. 2 téhož zákona) či o nepropuštění ze zařízení (§ 129a téhož zákona).*“ Z uvedeného nálezu Ústavního soudu tedy rovněž vyplývá, že § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců nezamezuje zajištěnému cizinci přístup k efektivnímu soudnímu přezkumu omezení jeho osobní svobody.
27. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí vykazovalo známky nedostatečného individuálního posouzení. Důvodem pro zajištění žalobce je naplnění účelu správního vyhoštění. Žalovaný přitom na základě konkrétních skutkových okolností uzavřel, že u žalobce existuje reálné riziko maření rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, jak již bylo podrobně popsáno výše. Nejednalo se tedy o rozhodnutí obecné, ale žalovaný v rámci správního řízení zcela konkrétním způsobem zjišťoval a hodnotil stav věci tak, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Při hodnocení otázky, zda by žalobci v případě návratu do X hrozilo skutečného nebezpečí, vycházel žalovaný ze závazného stanoviska MV ČR ev. č. ZS57551, podle kterého vycestování žalobce do X je možné. Soud konstatuje, že ze správního spisu není zřejmé, že by realizaci správního vyhoštění bránila jakákoliv překážka. Námitka není důvodná.
28. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, proporcionálně, transparentně a podle zásady individualizace. Žalovaný vzal v potaz veškeré skutkové okolnosti případu, zejména přihlédl k dosavadnímu chování žalobce a k jeho pobytové historii. Všechny zjištěné skutečnosti mají rovněž oporu ve správním spise. Napadené rozhodnutí reflektuje veřejný zájem a odpovídá okolnostem daného případu, přičemž stanovená doba, o kterou bylo žalobcovo zajištění prodlouženo, není nijak excesivní či nepřiměřená. Na napadené rozhodnutí nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž uvedl, jaké konkrétní kroky směřující k realizaci správního vyhoštění žalobce budou provedeny ve vymezeném časovém rámci.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto ji jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. ledna 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně